

Врели августовски дан у Приштини 1999. Град, наизглед као сваки други град, дан наизглед као сваки други дан. Само наизглед, јер пред хиљадама пари очију из такозваног цивилизованог света, из града је за месец дана протерано преко 40.000 грађана: Срба, Горанаца, Муслимана, Турака... Када кажемо протерано, замагљујемо суштину прогона. Заправо, радило се о суровој одмазди: убиствима, паљевинама, киднаповањима, једном речју - паклу, из кога је било битно само спасити живу главу. У град су нагрнуле гомиле неког другог народа, из свих крајева Дарданије (како би требало да се зове држава настала окончањем пројекта Велике Албаније). Остали су само ретки Срби, наивно верујући да им неће нико учинити зло, јер га ни сами нису чинили.

Међу ретким преосталим Србима, био је и млади, али веома угледни приштински педијатар, Др Златоје Глигоријевић. Човек који ни мрава не би згазио, који је свој живот посветио лечењу деце, тога дана кренуо је на посао, не слутећи да се са њега неће вратити. Пробијајући се кроз буљук новопридошлих суграђана, и патрола енглеске војске, не препознајући никога, долази у централни градски дом здравља. Српске деце више нема међу пацијентима. Једна Шиптарка доноси дете на преглед. Улази у ординацију. Доктор Златко приступа прегледу, и за време прегледа, мајка извлачи пиштољ, и испаљује шаржер у њега. Изрешетано докторово тело преносе у разне болнице, али спаса нема. Тужна судбина једног дивног човека.

Међу ретким преосталим Србима, био је и млади, али веома угледни приштински педијатар, Др Златоје Глигоријевић. Човек који ни мрава не би згазио, који је свој живот посветио лечењу деце, тога дана кренуо је на посао, не слутећи да се са њега неће вратити.

Свака част краљици Симониди, Милошу Обилићу и Југ Богдану, али не бих био министар здравља ако ми не би бар једна здравствена установа на Косову носила име доктора Глигоријевића. Ако би ко питао, одговорио бих да је то име јунака равног Обилићу, који је наивно веровао да нема кривице, те самим тим ни непријатеља, не разумејући да је на Косову то што је неко Србин, већ тешка кривица. На жалост недопустиво брзо, његова жртва је заборављена. Шиптари позориштима дају имена својих полуписмених терориста, који везе са глумиштем нису имали(осим ако се у стаж не урачуна глуматање

пред CNN камерама), а ми: најбоље, најхрабрије, наплеменитије предајемо забору.

Хладно фебруарско праскозорје на пункту Мердаре. Пет аутобуса Ниш Експреса препуна крволочних српских терориста, маскираних у жене, децу, старце, бебе, болесне... чека на детаљан преглед. Кад кажемо детаљан, онда заиста детаљан. Краљевски детаљан како и приличи британској краљевској војсци. Преглед врше специјалне јединице непалске бригаде, војници пљоснатих носева, драгуљи на краљевском шлему, широм света познате Гурке. Путници препричавају легенде о енглеским жутим специјалцима, између осталог и да им се још као деци одстрањује носна хрскавица, како не би у тучама сваки час крварили као неке сека-персе. Мува се по пртљажницима аутобуса и љупки кокер-шпанијел. Кажу да је специјално издресиран да открије оружје и експлозивна средства, која присутни терористи обавезно шверцују у бункерима аутобуса (нарочито нишких). Познато је да се сваки нишки авлијанер зове Џеки (с тим што се Џ јужњачки изговара као низ сугласника - дзжђ). Возачи кроз шалу елаборирају како то енглески Џеки њухом разликује науљени „калашњиков“ од масног аутобуског кардана. Напокон, након два сата претреса, када су се потпуно уверили да држави коју граде у срцу Србије не прети опасност, краљевска војска потписује аусавјс. Конвоју се прикључује шведски батаљон, који борним колима и митрељезима пружа заштиту. Након само три минута, долином Лаба пролама се громовита експлозија. У разнетом аутобусу, гаси се живот 12 путника. Терористички акт из уџбеника. Акт коме се зна и налогодавац, и политички мотив, и извршилац, и жртва, и циљ. Све се зна, само се ништа не предузима. Нико не одговара.

Не бих био председник владе, ако ми у кабинету, међу „лујевима“ и бароком, не би на почасном месту стајала фотографија разнетог аутобуса. Па кад би ме неко питао, одговорио бих да је то слика која симболизује однос цивилизоване Европе према мојој земљи, и да ће ту стајати док се тај однос не промени. Чисто да ме подсећа, да се не заборавим и занесем, па да пријатеља свог непријатеља, сматрам пријатељем. Но, цаба прича, ако обележавању десетогодишњице овог страшног злочина, овог фебруара није присуствовао нико (велика „0“), из српског политичког естаблишмента. Они су озбиљни политичари, и не доликује им да губе дан по неким тамо парастосима.

Врели августовски дан у питомој Метохији. Лепо метохијско село Гораждевац. Кроз село протиче река Бистрица. Становници села се могу кретати у кругу пречника 1,5 километар, колико сеже активност италијанског гарнизона. Све ван тога је опасно по живот. Тако су Гораждевчани мислили. Деца к`о деца; желе игру, смех дружење.

Не бих био председник...

Пише: Александар Б. Ђикић
четвртак, 24 фебруар 2011 17:31

Бициклима одлазе на Бистрицу на купање. Одједном, дечји смех, грају и игру, прекида рафал. За двоје деце купање у Бистрици се кобно завршава. Класичан терор, коме се знају и налогодавци, и политички циљ, и средство и починилац (ко год познаје менталитет тамошњег шиптарског становништва зна да је супротно немогуће), али то још увек није довољно да се донесе политичка одлука и да се Срби заштите.

Не бих био председник владе, ако ми у кабинету, међу „лујевима“ и бароком, не би на почасном месту стајала фотографија разнетог аутобуса. Па кад би ме неко питао, одговорио бих да је то слика која симболизује однос цивилизоване Европе према мојој земљи, и да ће ту стајати док се тај однос не промени. Чисто да ме подсећа, да се не заборавим и занесем, па да пријатеља свог непријатеља, сматрам пријатељем.

Не бих био председник државе, ако у кабинету на почасном месту не бих имао слике покојних : Панта Дакића и Ивана Јововића, па ако би ме неко питао, одговорио бих да су то моја браћа, која су невинно страдала, само зато што су били Срби, а то у 21. веку у Метохији није предвиђено стандардима цивилизоване Европе.

Треба ли политизовати политику?

Зашто се уопште подсећамо ових трагичних догађаја и трагичних судбина. Зато што смо ми као народ, склони да своје жртве препустимо забораву, па нам се трагедије понављају.

Прве дане ове године обележио је извештај Дика Мартија, и политичка одлука СЕ да се његови наводи испитају. Наравно ради се о масакрирању отетих Срба и продаји њихових органа. Укратко, ради се о случају „Жута кућа“.

Волео бих да грешим, али утисак је да је у односу на монструозност овог злочина, наша реакција прилично бледа. Штавише, у јавности се шири теза да овај случај не треба политизовати . У ствари такав је политички став. Не каже се зашто, али се тако саопштава. Ми који смо формирани по Брозовој матрици (а изгледа да нас је већина таквих) знамо да саопштења не треба проверавати или не дај Боже нешто сумњати , него само прихватати. А да ли је тактика „не таласај“ баш најбоља? Откуд нам право да

се према једној политичкој одлуци СЕ понашамо неполитички?

Играње на карту објективности ЕУЛЕКСА или хашких истражитеља, па да им се „таласањем“ не отежа посао, је прилично неоправдано. Не видим шта се то код њих, а поготову код САД као главног актера, битно променило на боље, па да ослањање на њихову објективност буде мудар потез. Ако пробамо да се присетимо, видећемо да је свака шиптарска побуна : 1946, 1968, 1981, 1989, и надаље, праћена са наше стране ублажавајућим, сумњиво мудрим констатацијама, попут: „па нису они сви лоши...“, или „има и међу њима људи...“, или „не треба осуђивати читав народ због шачице“... и тако даље, и тако даље. Ма како пацифистички, или витешки звучале, овакве тезе су суштински награђивале починиоце, те су за резултат само имале штету по нашу државу. А резултат се броји.

Није доктор Глигоријевић изрешетан у својој ординацији ни због чега другог осим због тога што је био Србин. Није аутобус у Ливадицама дигнут у ваздух ни због чега другог него да се Србима и Србији пошаље јасна порука. Шта тек рећи о деци из Гораждевца?

Не желим бити непристојан, а да би се описала монструозност пароле да се случај „Жута кућа“ не треба политизовати, можда би и требало. Најблаже речено то је штетан приступ. Овај случај се мора громогласно политизовати, ма колико се неке чинило да ће то штетити преговорима косовских Шиптара са државом, а које државни званичници егзалтирано ишчекују, само не знамо зашто. Чак и уз громогласно политизовање не можемо бити сигурни да се резултати истраге неће ковертирати у некој тајној архиви (да се злочинци не би којим случајем увредили) а уз наш млаки однос, скоро са сигурношћу можемо рећи да ће тако и бити. Крупне су рибе у игри, а уз њих и најмање једна држава (Албанија).

Не бих био председник...

Пише: Александар Б. Ђикић
четвртак, 24 фебруар 2011 17:31

Без политизације овог случаја, он ће се свести на обичан криминални чин, каквих вероватно има још у свету, а он то није. Он је крајње политички случај (додуше екстремно суров), са јасним политичким циљем, са актерима из политичког естаблишмента и део је политичке турбуленције деведесетих.

Није доктор Глигоријевић изрешетан у својој ординацији ни због чега другог осим због тога што је био Србин. Није аутобус у Ливадицама дигнут у ваздух ни због чега другог него да се Србима и Србији пошаље јасна порука. Шта тек рећи о деци из Гораждевца? Нису органи Срба вађени и продавани зато што су квалитетнији од мексиканских на пример, па имају већу цену на светском тржишту, него зато што су Срби бивали киднаповани у једној организованој политичко-терористичкој кампањи, а ови који би сад то требало да објективно истраже, су и тада то исто могли. Било би мање жртава, а и потребе за политизацијом. Они то тада нису урадили, а ко нам гарантује да ће сада?

И коначно, што се једноставно не угледамо на цивилизовани свет? Тај свет је монтирани случај „Рачак“ политизовао до те мере да је све што лети послао да лети изнад наших глава, и да сеје смрт. Европска Унија нас деценијама мрцвари и уцењује, а и надаље ће, само зато јер политизује случај „Младић“, а који је битно мање политички него што је „Жута кућа“. Наша дојучерашња браћа политизују све што се може, од Пурде до Сребренице. Како то да се само ми понашамо другачије? Одговор на ово питање не знам, а морало би га бити.